

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI
7. ROČNÍK - BŘEZEN 2009 - ČÍSLO 70

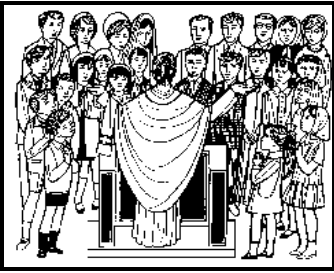
FARNÍČEK

*Ozářený kostel
Prošel jsem se po hřbitově
zastavil se u hrobu.
Pomodlil se, pak vzpomínal
na svých předků podobu.
Nebylo to vůbec lehké
vzpomenout na jejich tvář.
Pohlédl jsem ke kostelu
a uviděl velkou zář.
Tato zář je každý večer
na fryštáckém kostele
farníci se tady modlí
jdou tak trochu „do sebe“
František Zálaha*

Z OBSAHU
ADOPCE NA DÁLKU
CESTA DO COMPOSTELY
DALŠÍ CITÁTY OD A - Z
FRYŠTÁCKÝ FAŠANK
JEŽÍŠ JE NORMÁLNÍ
ZEMŘEL P. JOSEF PEKÁREK

DUCHOVNÍ SLOVO

Drazí přátelé!

Připravte se, pozor, teď! Tak bývá označován start. Popeleční středou jsme začali dobu postní, která nám vyplní celý březen. V tu středu jsme slyšeli slova: „Čiňte pokání a věřte evangelium!“

K čemu to jsme vyzýváni? Jde především o trpělivé a houževnaté odstraňování překážek, o kterých vím, že komplikují

život mým bližním. Jde o usilování plnit to, co Bůh po mě žádá, o neustálé přijímání malých příkoří každodenního života.

Pak má nastoupit má ochota přijmout Ježíšův program („věřte evangelium“). Máme uvěřit Boží lásce. Otevřít se budoucnosti, kterou pro mne připravil. Nesmírnost Ježíšova utrpení naznačuje, jakou cenu má člověk v Božích očích. Ježíšův projekt záchrany každého člověka se každodenně uskutečňuje. Bůh je stále činný, stále tvoří v nás lásku, naději, víru, aby svět v nás a kolem nás se více podobal obrazu, ke kterému nás stvořil. Máme Ježíši vycházet vstříc, nebát se jeho požadavků, zůstat klidní v těžkostech, pomáhat si nést kříže, důvěřovat Bohu. Program hodný velkých lidí.

Požehnanou dobu postní Vám přeje otec Miroslav

MOUDROSTI OD A DO Z ...PŘIPRAVIL FRANTIŠEK ZÁLOHA

- ❖ Cizí žena se zdá být hezčí.
- ❖ Celý svět je divadlo a my všichni jsme jen herci.
- ❖ Čisté svědomí je ten nejlepší polštář.
- ❖ Čisto má být, i když nikoho nečekáme.
- ❖ Čím méně toho člověk potřebuje, tím je šťastnější.
- ❖ Čtenář to má dobré, může si autory vybírat.
- ❖ Člověk není člověkem, miluje-li jen sám sebe.
- ❖ Dobré pivo zažene žízeň, špatné zákazníka.
- ❖ Dobrý kůň i ve stáji kupce najde.
- ❖ Dobrý je ten, kdo chce být ještě lepší.

JAK SE SPRÁVNĚ MODLIT KŘÍŽOVOU CESTU

Křížovou cestu jsou křesťané zvyklí se modlit především v pátek a v době postní, protože si skrze ni připomínají Ježíšovo utrpení a smrt za nás a pro nás. Většinou se křížovou cestu modlíme společně. Je ovšem možné pojmout i jako osobní modlitbu, v níž chceme na své vlastní životní cestě nově potkat Krista. Proto je možné se ji modlit kdykoliv, nejen v době

postní, a není dokonce ani nutné se ji pomodlit naráz celou. Někdy nám postačí jen několik zastavení, nebo dokonce jen jedno. Důležité je naučit se spojovat svoji životní cestu s jeho cestou, otevřít se pro to, co nám chce říci, zahlédnout ho přítomného v tom, co prožívám, a sjednotit se s ním ve svých postojích, smýšlení a jednání. Jak výstižně napsala sv. Terezie z Avily, modlitba je především „důvěrný vztah přátelství, častý rozhovor o samotě s tím, od něhož víme, že nás miluje“. V modlitbě tedy nejde především o krásná slova nebo úvahy, ale o vztah od srdce k srdci, o proudění lásky od Boha ke mně a ode mě k Bohu. Na prvním místě je tady třeba vnímat Ježíše, vnímat, co pro mě dělá a co mi říká, abych na to mohl odpovědět slovy a následně i konkrétním jednáním. To předpokládá duchovně otevřené oči a uši, touhu po setkání s ním a ochotu poslouchat.

Chceme-li se opravdu modlit, a ne se jen něco „odmodlit“, je třeba se pro modlitbu rozhodnout, což v praxi znamená vyčlenit si na ni čas a zvolit si pro ni vhodné místo. Mohu být tiše na jednom místě a kvůli lepšímu soustředění si před sebe položit kříž nebo zapálit svíci. Mám-li možnost, mohu se modlit pomocí obrazových zastavení křížové cesty v některém kostele nebo v přírodě, ale není to nutné. U každé modlitby hodné toho jména je třeba si nejprve uvědomit Ježíšovu přítomnost, vstoupit do jeho přítomnosti a poprosit o Ducha svatého, o vnímavé srdce, abychom dobře rozuměli tomu, co nám Pán chce říci a v čem se nás chce dotknout. K tomu je možno použít i úvodní modlitbu, nebo se v tomto duchu pomodlit vlastními slovy. Pak už je třeba jen pomalu si přečíst text spojený s konkrétním zastavením křížové cesty a tiše naslouchat Božímu slovu, které je v něm ukryté.

www.vira.cz

Křížová cesta vznikla ve středověku jako projev lidové zbožnosti. Nahrazovala liturgii, na které se lidé nemohli podílet, protože je dělilo několik bariér – jazyková (mše byla v latině), vzdálenost od oltáře a kostelní lodi nebo akustická – liturgie byla většinou čtena potichu.

FRYŠTÁCKÝ FAŠANK 2009

elá skupinka fašancárů...kdo se to skrývá pod maskou medvěda?

I letos jsme se rozhodli, že navážeme na pětiletou tradici a vydáme se s několika rodinami na fašankový průvod s medvědem. Všichni účastníci se sešli poslední únorovou nedělí na společném obědě v DISu. Každá rodina se podílela na přípravě části oběda, kuchařky se za ty roky vypracovaly téměř k dokonalosti a vrcholem byly moučníky od Nášelů a Kučerů (chutnaly výborně!). Po druhé hodině jsme se přeměnili v kočky, čuníky, valašské horaly, bystrozrakého, vojáka, anděla a další „UFO“ a na řetězu přivázaným medvědem začali obcházet starší Fryštačany, hlavně ty, kteří bydlí v okolí náměstí. Děkujeme všem za milé přijetí, sladkosti pro děti, kalíšky pro zahřátí a korunky. Celkem jsme vykoledovali částku 950,- Kč, která bude odeslána na TV NOE. Kolem 17 hod. jsme se vrátili do DISu, dojedli dobroty a rozloučili se. Pro každého z nás to bylo pěkně strávené odpoledne a dá-li Pán, povedeme fryštáckými ulicemi medvěda zase příští rok. Děkujeme také Ladovi Kopřivovi za propůjčení disáckých prostor.

- farní fašancáři -

Nejmladší účastník Kája Fuksa a ... taneček s medvědem Lubošem

ADAMŮV NÁVRAT – ÚVAHY O MUŽSKÉ SPIRITUALITĚ

PRÁVÉ JÁ A FALEŠNÉ JÁ

Příliš dlouho jsme si mysleli, že to, co je potřeba ztratit, je fyzické já. Pak se prý, z nějakého neznámého důvodu, automaticky vynoří duše či duch. Nevěřme tomu. Naše falešné já je, kdo si myslíme, že jsme. Je to náš mentální obraz sebe sama, sociální dohoda, které se většina lidí celý život snaží dosáhnout - nebo k ní poklesnout. Přirozené narušení falešného já obvykle nastává ve středním věku, někdy dříve, když člověk zažil nějaké mezní situace. Pokud žijeme a umíráme správně, pak se postupně staneme znovu tím, kým jsme vždycky byli, ale nač jsme během cesty vzhůru a arogance mládí zapomněli. Ve stáří to má často za následek zklidnění.

Pravé JÁ je nezničitelné a je pro ně charakteristická vnitřní hojnost. Není nuzné, nedá se snadno urazit či zranit. Pro pravé JÁ je charakteristická spokojenost, nenápadný mír a štěstí. Pravé JÁ ví, že všechno je v pořádku - navzdory všemu. Posvátné zranění. Když je život těžký, jsme připraveni naučit se něco absolutně základního. Říkám tomu Boží skryš. Místo zranění je místem největšího daru. Naše zranění se mohou stát posvátnými ranami. Nepřekvapí, že dramatickým způsobem zraněný muž se stal ústředním symbolem proměny v křesťanství. Naše zranění jsou tím jediným, co pokořuje natolik, aby byla zpřetrhána pouta, jimiž jsme spjati se svým falešným já, a co je dostatečně silné, aby nás donutilo toužit po našem pravém JÁ. Zdá se, že duchovně se všechno točí kolem jediné ústřední otázky: "Co udělá člověk se svými raněními?" Nepochybujme o tom, že člověk musí být a bude zraňován. Když si tento fakt přestaneme uvědomovat, hledáme mylně spásu všude možně a skončíme s tím, co povětšinou máme dnes - s náboženstvím jako scénářem vítězů, ve kterém ve skutečnosti nevíteží nikdo. Naše rány se nestávají posvátnými ranami, protože si nepřipouštíme, že nějaké rány máme. Nejsme jenom pojmenovávání; také jsme obvykle označeni na těle, tak jako byl Jákob zraněn andělem na boku. Toto zranění vždycky znamená, že jsme ušli potřebnou vzdálenost a dokončili potřebný cyklus: "Dokážu to vydržet a nejsem obětí." Vzpomeňme si, že Jákob pokračoval v zápase, dokud nedostal požehnání, ale přitom to hlavní požehnání, které dostal, byla jeho schopnost zápasit celou noc, navzdory zraněnému boku!

Přeměna od falešného já k pravému JÁ je tak významná a metafyzická ve svém zjevení, že katolíci dokonce mluví o tom, že některé svátosti zanechávají nesmazatelnou značku. Pravá iniciace nás nesmazatelně označuje a dává nám posvátné jméno, ale pouze tehdy, je-li doprovázena posvátným zraněním, které nám navždycky připomíná, že život je tvrdý.

CESTA NA KONEC SVĚTA – 6. ČÁST – KONEČNĚ SANTIAGO ☺

PORTOMARÍN – PALAS DE REI – ARZUA – SANTIAGO DE COMPOSTELA

Tak poslední tři etapy do cíle! Pár kilometrů se šlo krásně, ale pak mi ruplo v kyčli a najednou jsem se ploužil jak želva... Jeden známý, který pouť absolvoval před několika lety, mi popisoval, jak se poslední kilometry zbavoval zbytečností z batohu a jak ho předbíhaly babičky. A přesně tak jsem se cítil i já. Často jsem musel dělat pauzy, zpevňoval jsem nohu bandáží... No, byl to boj! Takže etapa z Portomarínu byla nejkratší na

celé mojí pouti. Počasí ale bylo pořád krásné a navíc jsem šel lesem, takže to bylo mnohem příjemnější, než vyprahlé polní stezky, které mě provázely většinu cesty. Teď jsem si vzpomněl na jeden velice pěkný pohled, který se mi tohoto dne naskytl. Potkal jsem jednu rodinku na kolech, a když přišel kopec, tatínek vytáhl lano, „zapřáhl“ dcerku a pěkně ji táhl nahoru! ☺ No a je tady poslední den. Rozhodl jsem se, že zbývajících 66 km půjdu na dvě etapy – denní a noční – protože když jsem ráno vylezl ze stanu, zjistil jsem, že s kyčlí je to ještě horší, protože jsem byl celý ztuhlý. Takže jsem zatnul zuby a závodil s babičkami. ☺ Ale když jsem potkal chlapíka, který pochodoval s berlemi, a potom dokonce jednoho, který měl jenom jednu nohu, tak jsem si říkal, že na tom nejsem zas tak špatně a že tohle jsou opravdoví borci! Po celodenním pochodu jsem zašel na mši v posledním větším městě před Santiagem – Arzui – pojezdil a odpočinul si a pak se již vydal do „cílové rovinky“. Čekalo mě posledních 35 kilometrů. Už abych tam byl!

pokračování příště - pk -

Několik dalších míst na mé pouti do Compostely

Z DĚJIN NAŠÍ FARNOSTI

KNĚŽÍ, KTEŘÍ PŮSOBILI VE FRYŠTÁKU (16. ČÁST)

Do roku 1903 byla ke staré budově kláštera přistavěna budova nová, v níž byla zřízena obecná a později i měšťanská dívčí škola. Nejen pochyb o tom, že P. Žalák měl na vzniku tohoto kláštera a klášterních dívčích škol ve Fryštáku velkou zásluhu. V létě roku 1900 se ve Fryštáku konaly dvojce primice zdejších rodáků: Nejprve 8. července slavil primici P. Mikuláš Košut, který byl poslán na místo kooperátora v Bohuslavicích, a 22. července pak P. Ludvík Novák, který byl umístěn do německé farnosti v Rychnově u Moravské Třebové. V následujícím roce 1901 se ve dnech 23. března – 3. dubna konaly ve farnosti lidové misie. Vedli je členové kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristé) z Červenky u Litovle. Tyto misie měly ve Fryštáku velmi dobré výsledky – ke sv. přijímání přistoupilo celkem 2 353 lidí, včetně představitelů obcí patřících do fryštácké farnosti a také učitelstva i s žáky. Za dva týdny po ukončení zmíněných misí byla farnost poctěna vzácnou návštěvou – do Fryštáku totiž přijel v rámci své generální vizitace ve vizovickém děkanátu olomoucký arcibiskup Dr. Theodor Kohn. Vizitační návštěva zde probíhala ve dnech 18. – 19. dubna, měla slavnostní charakter a účastnily se jí rozličné složky veřejného a kulturního života ve Fryštáku. Při této příležitosti byl P. Žalák arcibiskupem povýšen na děkana. O rok později byl v kostele postaven nový mramorový hlavní oltář a to z velkého finančního daru Františky Burianové (roz. Jadrníčkové), industriální učitelky z Fryštáku.

Tento oltář se nachází v našem kostele dodnes.

Na P. Žaláka vzpomíná ve svém *Městečku Fryšták* i Ludvík Jadrníček: „Byl to vysoký, hezký muž a rád se bavil.

Jako kaplan byl stálým hostem u Janušků ve mlýně a odvedl si také jejich Fanyнку jako hospodyni, která ho až do smrti ošetřovala. Do společnosti chodil skoro denně, pobavil se rád, požertoval a špás nikdy nepokazil.“

P. Jan Žalák zemřel náhle raněn mrtvicí po přečtení epištoly při ranní mši svaté na svátek Všech svatých dne 1. listopadu 1903.

- pokračování příště -

- vn -

JEŽÍŠ JE NORMÁLNÍ

Je název dokumentu mladé režisérky Terezy Nvotové - s originálním podtitulem Take It Jeasy! O výjimečnosti tohoto projektu vypovídá i prostor, jaký mu byl věnován v médiích. Nestává se příliš často, aby ohlasy na dokument, a navíc s náboženskou tematikou, plnily stránky významných médií. Co tedy za tímto zájmem hledat?

Možná touhu moderního člověka po určitém uchopení transcendentna. Vždyť jak se zpívá ve známé písničce: „Zem, která nemá své nebe, ztratila všechno, i sebe...“ A vůbec populárnost tématu extrémních projevů náboženského života (sektářství) je v dnešní době znatelná.

Dokument se točí kolem jednoho náboženského charismatického hnutí, Triumfálního centra víry. Jedná se o odnož evangelikálních křesťanů, která se k nám dostala z Ameriky. Režisérka v dětství navštěvovala školu, kterou vedli lidé podobného smýšlení, školu budoucnosti, do které ji rodiče přihlásili proto, aby se učila jak v mateřštině, tak v angličtině. Tyto předpoklady škola splňovala. Ve svých dvaceti letech se do tohoto prostředí mladá režisérka vrací s touhou dění zdokumentovat. Impulsem k tomu bylo setkání s lidmi, kteří na jednom místě v Praze hlásali a zpívali o Ježíši. Ti vycházeli právě z Triumfálního centra víry. To jí připomnělo dětství a rozhodla se, že si v tom všem chce konečně udělat jasno. Že chce pochopit, proč se lidé právě tímto způsobem (v tomto případě slepě) stávají závislími na Ježíši a především na dané komunitě. Dokument tvoří tři linie. Tou první je setkání spolužáků z církevní základní školy s jejich bývalým učitelem. Nelze si nevšimnout, že někteří mladí (včetně režisérky) sem jdou s touhou pochopit, proč s nimi bylo v dětství manipulováno (i když to učitel a také někteří jiní spolužáci odmítají). Argumentace učitele však poněkud pokulhává, a tak mladí lidé neodcházejí s jednoznačnými odpověďmi. Být v jejich kůži, zřejmě bych byla zklamaná, že to přece nemůže být ten muž, kterého jsem v dětství považovala za svůj idol. Že dospělému člověku nedokáže obhájit to, co dítě snadno přijme jako fakt a nepřemýšlí nad tím. Někteří ze spolužáků si svou víru z dětství uchovali. Jedna studentka ale například říká, že si naopak z tohoto prostředí odnesla averzi k jakýmkoliv uzavřeným komunitám na celý život. Dokonce má problém vstoupit do restaurace, kde cítí jakousi rodinnou atmosféru. Druhou linii tvoří záběry z konference centra, Konference víry a ohně. Možná kdyby člověk neviděl ty, odpusťte mi ten výraz, fanatické věřící, řekl by, že je to všechno vlastně docela normální. Když ale vidíme radost těchto lidí, jako bychom cítili jakési mrazení: Do prkýnka, tady je něco špatně!... To něco je právě to, čím se odlišují extrémní náboženské projevy sekt. Lidé do nich vstupují proto, že právě tyto silné emoce zažívat chtějí.

Ve shromáždění se přesvědčují o vlastní výjimečnosti, jsou jim slíbeny odpovědi na všechny otázky, řešení všech problémů... Kdo by to nechtěl zažít?! Také zaznívají slova chval. Některé výrazy poukazují na svůj původ z angličtiny, protože překlad je v mnoha případech poněkud kostrbatý. Za všechny jeden příklad: „On bude jednat mocným způsobem ve tvém životě...“ Nelze se proto zbavit pocitu, že je vše jakoby převzaté, nepůvodní, nespontánní, ačkoliv je věřícím „podsouváno“, že vše je dílem Ducha Svatého a jako jeden ze základních znaků tohoto společenství bývá zdůrazňováno mluvení tzv. andělskými jazyky. Snad nejvíce zarážející je ale to, co se zároveň v tu chvíli odehrává ve stejné budově o pár metrů dál. Dětská služba. Něco jako hodina náboženství s chválami. „Při těch chválách nebudeme ani chodit na záchod, nebo pít... protože Ježíš to taky nedělal!“, říká například paní, která je má na starosti. Snad nejsilnější okamžik přichází v momentě, kdy jeden chlapec začíná v průběhu chval plakat, a vzápětí se kácí k zemi. Dostává se mu vysvětlení: „Bůh s tebou jedná mocným způsobem. To, co se děje teď, to je Duch Svátý... Už nikdy nezůstaneš stejný.“ Sám chlapec pak vysvětluje, co prožil: „Já vám chci říct, že do teďka jsem o Ježíši vůbec nic nevěděl. Zažil jsem, co jsem nikdy předtím nezažil... Prostě popíšu to takhle: jako kdybych cestoval Vesmírem, a potom jsem viděl záblesk světla. To světlo se začalo zvětšovat... Na konci té cesty jsem potom viděl obrovského muže a nevím, kdo to byl, ale myslím si, že to byl Ježíš.“ Na konferenci pak sledujeme neméně emotivní chvíli, kdy kazatel vkládáním ruky zprostředkovává uzdravení různých neduhů. Lidé pod „tíhou“ uzdravení padají k zemi... Celý film končí hysterickým, až děsivým smíchem účastníků konference a podotknutím k nám, divákům: „Oni to nechápou!“ Člověk jakoby se při sledování dokumentu sám ocitl v roli nezávislého pozorovatele. Není mu podsouván názor režisérky, který ostatně zůstává také otevřený. Spíše se v něm probudí spousta otázek a závěrečné titulky pak sleduje poněkud zmatený, omráčený. Je tomu tak především proto, že režisérka sledované dění nekomentuje. Pouze na nás nechává působit atmosféru daného prostředí, které je samo o sobě více než výmluvné, zároveň ale velmi diskutabilní. A je již našim úkolem, abychom si svůj názor udělali sami. Já tady ten svůj psát nebudu (i když jsem si vědoma, že v některých pasážích mohl být více než patrný). Ale mám takový pocit, že se dokumentu snad podařilo to, co ani nezamýšlel. Zobrazit věřící tak, jak nás bohužel často vnímá ta zbylá ateistická část národa (vždyť kdo kvůli předsudkům nehází do jednoho pytle, že ano?!). Zároveň si ale uvědomuji, že něco takového vlastně nemůžu říct, protože patřím k té věřící části, a tak nemám objektivní pohled... To je fakt. Spousta otázek, spousta odpovědí.

ZEMŘEL SALESIÁN P. JOSEF PEKÁREK

Otec Josef se narodil 12. července 1930 v Boršicích u Buchlovic, kde měl jeho otec pronajatý mlýn. Ještě v téže roce se však v důsledku krize celá rodina přestěhovala do Kvítkovic u Otrokovic, kde Josef prožil své dětství. Na radu duchovního správce šel v roce 1942 studovat k salesiánům do Fryštáku. Prošel Dvorkem u Přibyslavi a po skončení války v roce 1945 nastoupil do salesiánského noviciátu v Hodoňovicích. V srpnu 1946 složil své první sliby. Filosofický studentát absolvoval v Ořechově u Polešovic a v Přestavlkách u Přerova. Po maturitě na holešovském gymnáziu v roce

1949 nastoupil na asistenci (praxi) do Prahy Kobylis. V noci z 13. na 14. dubna 1950 byl spolu s ostatními spolubratry zatčen a odvezen do internačního tábora pro řeholníky v Oseku u Duchcova. Protože patřil k těm mladým, kteří za sebou ještě neměli vojenskou službu, byl zařazen k PTP. V květnu 1951 byl propuštěn na svobodu. Vystudoval pražskou konzervatoř. Musel však ještě absolvovat řádnou vojenskou službu v Dubnici nad Váhom. Po jejím skončení, namísto propuštění do civilu, byl zatčen a odsouzen k trestu 18 měsíců nepodmíněně za „protistátní činnost v ilegálním salesiánském řádu“. Po propuštění 11. června 1959 se vrátil k rodičům do Kvítkovic. Pracoval v dělnických zaměstnáních v Moravanu Otrokovice a později ve Svitě. Při práci pokračoval ve studiu teologie. 28. září 1965 byl tajně vysvěcen na kněze biskupem Trochou v jeho pražském bytě. Již jako kněz, o kterém to však jeho okolí nevědělo, dělal varhaníka ve zlínském kostele. Teprve v létě 1968 mohl toto tajemství zveřejnit. Provinciálem salesiánů byl vybrán, aby nastoupil službu sekretáře u svého světitele litoměřického biskupa Štěpána Trochty. Působil u něho až do jeho smrti v roce 1974. Poté se vrátil na Moravu a působil ve farnostech Napajedla, Švábenice, Nová Lhota, Tlumačov. V prosinci 1982 nastoupil do farnosti Slušovice, kde působil až do odchodu do důchodu v roce 2005. Podle svých možností a sil tady vypomáhal v duchovní službě až do své smrti na Popeleční středě ve zlínské nemocnici.

Se svým spolubratrem se všichni farníci i blízcí rozloučili při mši svaté v kostele sv. Jana Křtitele ve Slušovicích ve středu 4. března 2009 v 15 hodin – poté byl otec Josef uložen do kněžského hrobu.

PROSÍME O TICHOU VZPOMÍNKU VE VAŠICH MODLITBÁCH

- 1.3. 1. neděle postní
- 8.3. 2. neděle postní
- 15.3. 3. neděle postní
- 19.3. Slavnost svatého Josefa
- 22.3. 4. neděle postní
- 25.3. Slavnost Zvěstování Páně
- 29.3. 5. neděle postní
- 5.4. Květná neděle

Svatý Josef s Ježíškem

FRYŠTÁCKÝ KLUB MAMINEK - BŘEZEN

ÚTERÝ OD 9 – 11 HODIN

- 3.3.** - Říkanky a cvičení s Danuškou
- 10.3.** - Den krásy s Mary Kay – prezentace výrobků a ukázka semináře péče o pleť. Přijde mezi nás specializovaná poradkyně paní Vlasta Makovičková z Mary Kay.
- 17.3.** - Vyrábíme milá zvířátka z mini květináčků. Materiál zajistíme
- 24.3.** - Třídte odpad, nebudte líní- beseda o třídění odpadů se zástupci firmy Enviprojekt.
- 31.3.** - Výroba velikonočních dekorací, vlastní nápady vítány a tím i materiál na ně - inspirace a nabídka bude zajištěna.

ČTVRTKY OD 16 – 18 HODIN JE OTEVŘENA HERNA PRO DĚTI

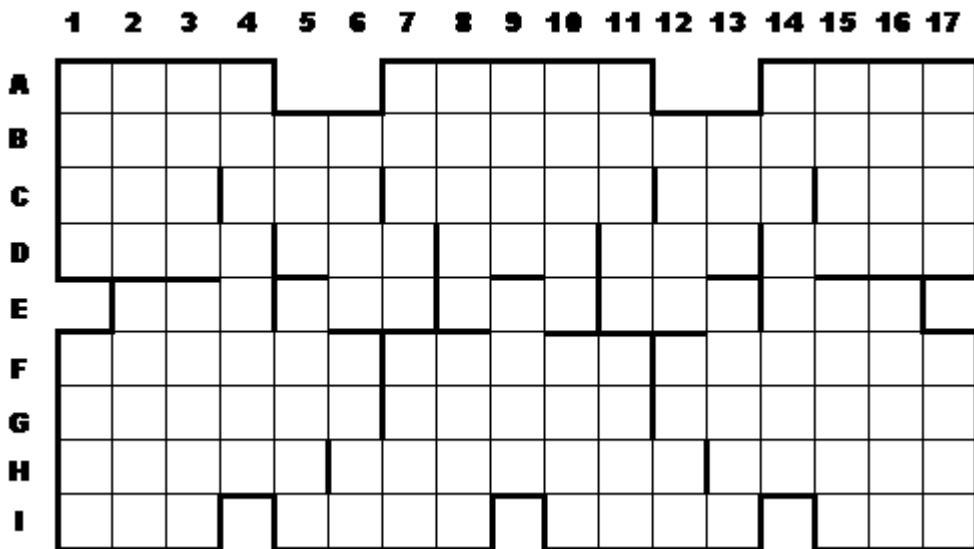
KŘÍŽOVÉ CESTY

Za vykonání křížové cesty máme možnost získat plnomocné odpustky. K získání odpustků je třeba svátost smíření v blízké době, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce v ten den. Při křížové cestě je nutná naše aktivní účast, tzn. zpěv, odpovědi, klekání a stání. Tyto plnomocné odpustky získáváme každý sám pro sebe. Každý pátek během postní doby získá plnomocné odpustky také ten, kdo po svatém přijímání rozjímavě vykoná následující modlitbu před zobrazením ukřižovaného Krista (obraz nebo kříž).

„Dobrý Ježíši, před Tvou tvář se vrhám na kolena a v hloubce srdce Tě pokorně prosím: vtiskni mému srdci živoucího ducha víry, naděje a lásky; pravou lítost nad mými hříchy a pevnou vůli se polepšit. S vroucí účastí a bolestí hledím na Tvých pět ran a uvažuji při tom, co o Tobě předpověděl prorok David: „Probodli mé ruce i nohy a spočítali všechny mé kosti.“

KŘÍŽOVÉ CESTY SE KONAJÍ V PÁTEK V 17.45 A V NEDĚLI V 15.00

KŘÍŽOVKA NA BŘEZEN

Vodorovně: A. Statný vodní pták, římsky 1554, cválání – **B. I. Díl tajenky** – C. Část čtverylky, druh gibbona, město nad Sázavou, zlý skřítek, mužské jméno – D. Poživatina, nátěrová hmota, násep, chlapecké jméno, lesní bylina – E. Kujný nerost, čidlo zraku, barva na vejce, černý kůň, vesnice – F. Černý pták, označení mezinárodních norem, listnatý strom, SPZ Sokolova, polské město – G. Jméno herečky Janžurové, starší označení pro číslo ponoření, ženský hlas, také to – F. Chutné nápoje, **II. Díl tajenky**, kazašské město – I. Stovky, africký stát, německý malíř, souhlas.

Svisle: 1. Marmeláda, chyba při hře – 2. Ženské jméno, dělat kování – 3. Obilnina, japonské město – 4. Padesát procent celku – 5. Známy šachový velmistr, značka žárovek – 6. Oblak, Chaplinova manželka – 7. Nehluboko, značka německých automobilů – 8. Druh paliva, město na pobřeží Černého moře – 9. Domácí jméno Ludmily, provinění – 10. Slovensky „jmelí“, žací nástroj – 11. Závěr dne, řecký bůh války – 12. Soubor něčeho, osamocena – 13. SPZ okresu Kladno, les zničený víchřicí – 14. Škubati na malé kousky – 15. Včetně, vybraná společnost – 16. Úřední spisy, pekelník – 17. Francouzské město, značka zápalek.

Nápověda: F. ISO, 6. Oona

Tajenka z minula: chybami se člověk učí za chyby se však platí

připravil František Zálaha

F A R N Í Č E K – Z P R A V O D A J F A R N O S T I S V. M I K U L Á Š E V E F R Y Š T Á K U

Redakční rada: P. Miroslav Dibelka, Mgr. Pavel Nášel,

Mgr. Vít Němec, Ludmila Görigová ml., Pavel Osoha ml.

VYCHÁZÍ 1X MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

REDAKCE SI VYHRAŽUJE PRÁVO NA ÚPRAVU VAŠICH PŘÍSPĚVKŮ

Římskokatolická farnost Fryšták, P. I. Stuchlého 25, 763 16 FRYŠTÁK, tel: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.wz.cz>.

Uzávěrka pro vaše příspěvky do 20. dne měsíce

Vyšlo 7. 3. 2009 v nákladu 250 ks.